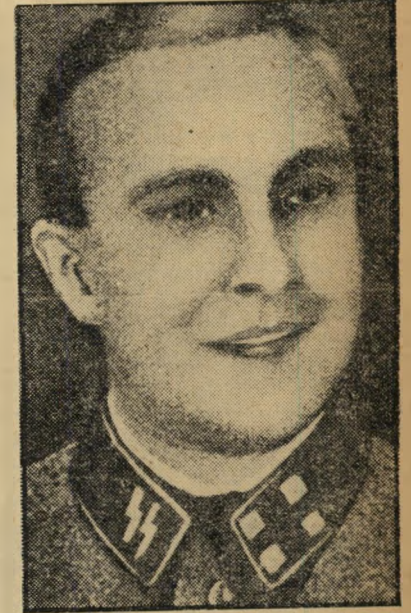

דיברנו על כך עם פרופסור פלינגר. הוא קובע שאין כל אפשרות לכך שביליץ הורעל ברעל רגיל, כי שלושת הרופאים היו מבויזנים בכך. אך הרופאים לא היו יכולים לגלות הרעלה בתכשיר בקטריולוגי.

התיק שנעלם

סיבות אחרות מוזרות אף הן. כך ספר נהגו של ביליץ, שבשכבו בבית החולים דרש ביליץ ללא הרף שיקראו לבכר, כדי שזה יודיע לאשתו על מחלתו בדרך האלהות. אולם בכר לא בא. הנהג חיפש ומצא אותה, אולם רק אחרי הפצרות חוזרות, כעבור כמה ימים, הופיע בכר בבית החולים. הוא לא נכנס לחדר, אלא נישאר עומד ליד הדלת, כשהבעה בולטת של אינעימות על פניו. הוא לא שוחח עם ביליץ, אלא הסתלק אחרי כמה מילים חסרות-תוכן. כעבור יומיים מת ביליץ.

כך נהג האיש שהתפאר לאחר מכן ב"ידידות-גברים הדוקה". האם פחד בכר? האם חשש להביט בעיניו של האיש שחוסל על-ידו כדי לטחום בלבד - המזוודה ו- להעיד על אשר ראה? נסיבה מוזרה אחרת: הנהג החזיר לבויד-פסט ממודה קטנה, זוג נעליים ושמיכה. רק את אלה קיבל בבית-החולים. הגברת ביליץ מכירה את השמיכה בלבד - המזוודה ו- הנעליים אינן מזכרות לה כלל. אך ביליץ קיץ עימו לחינה תיק שהיה גדוש ניירות עסקיים כרטיים חשובים ב- יושר. תיק זה נעלם כלא היה. עוד פרט מוזר: עברו 18 יום בין מותו של ביליץ לקבורתו. מדוע הניחו לגופת

קורט בכר (1944) הוא היפנה את ראשו

אדם, שמת משיפוס-בהרות, לשכב זמן כה רב? גם אחרי מותו של ביליץ, התיק לו בכר קשור בעדותו אחרי המלחמה העלים את נסיונותיו האמיצים של ביליץ למנוע את פירוק המפעלים ולחבל בהעברתם לגרמניה. בכך הכתים את ביליץ כמשתף-פעולה, התו- צאת לא חלו על ביליץ המת, אלא על אשתו החיה. בתור אשתו של משתף-פעולה, היה גורלה מר עוד יותר מגורלה של אשת- קפיטליסט. בתום המלחמה מצאה אליוט ב- לייץ עבודה כפקידה במועדון פרשים. הבוס שלה היה רוזן, אשר בתו נהגה לרכב עם בכר ואייכמן בימי זוהרם. אחרי פירסום עדותו של בכר, פוטרה הגברת ביליץ - ואילו אביהנאצית נישאר בתפקיד. כמה פעמים נחקרה והוכחה אליוט ב- לייץ במשטרה. כשהפכה לנהגת-אמבולנס, גשלה ממנה רשיון-הנהיגה. רק מאז 1956 הניחו לה לחיות בשקט, והיא מתקיימת מה- עמלות הדלות שהיא גובה כסוכנת-ביטוח. אולם היא יודעת כי היה לבעלה חשבון- בנק גדול בשווייץ, פרי השתפתותו בבית- חרושת לצניורות באמריקה הדרומית. היא משערת, כי הניירות על כך היו מצויים באותו תיק שביליץ לקח עימו לוינה - ושנעלם מאז באורח כה מיסתורי.

יתכן כי הכסף עדיין מונח כיום בחשבון סודי בבנק שווייצר, כרכוש לא-בעלים. אך יתכן גם כי הכסף הוצא מוזמן על-ידי המו- צא הישר של אותו תיק, וכי שמו הוא קורט בכר.

פאסקאל פטי מתאפרת ומופיעה ב"קליאופטרה"

טיפול להמשך הגב

אנשים

הכל יכול לקרות

בטקס חתונתו של זאב ויניצקי, בנו של הפיליטונאי יוסף ("ניץ") ויניצקי, אשר נערך השבוע, נוכחו אישים רבים, כמנהיגי תנועת התרות מנחם בגין וה- משורר אורי צבי גרינברג. אולם את השמות-הלב הכללית משך דווקא זוג שרק בהתלהבות על רחבת הריקודים. היה זה עורך-הדין מקס זליגמן, שרק יחד עם הגב' ויקטוריה אוטרוובסקי-בהן, מי שהיתה התובעת במשפטו על העלמת הכנסות ממס-הכנסה, והביאה להרשעתו. כשנשאלה הגב' אוטרוובסקי-בהן מה היא הרגשתה לרקוד עם המורשע, השיבה: "בח- יים הכל יכול לקרות". . . . הצעה מקורית העלה השבוע שופט בית-המשפט העליון חיים כהן. הוא הציע בכנס לעניני עברי- יינות, להטיל על אנשים את העונש לשאת את המותקפת לאשה. "דבר זה ישמש כגור- רם מרתיע מאין כמוהו", אמר השופט. והאנס יחשוב היטב קודם שיבצע את זממו". . . . בעת הערוכת יריד המזרח שנערכה לפני שנה, הקפידו הסדרנים מאוד שלא יכנסו אורחים ללא כרטיסי-כניסה. אפילו כשהגיעו למקום ראש עיריית תל-אביב מורדכי נמיר, מנע ממנו סדרן את הכניסה עד שמישהו התערב. נמיר הזכיר זאת שעה שהסכים לתת את חסותו ל"הילולת ליל העצמאות". שתיצרך השנה בגני התערוכה "לפחות עכשיו", אמר, "שיתנו לי להכנס בלי כרטיס". אגב, האטרקציה העיקרית ב- מאורע זה, המצאתו של מארגן ההילולא יעקב אגמון: בגן יועמד ספר מיוחד. כל גבר שיסכים שיגלחו את שיער ראשו יזכה ב-10 ל"י. כל אשה שתעשה זאת תקבל 10 ל"י וצילומים מובטחים ביומני הקולנוע . . . ראש עיריית רמלה מאיר מלמד, נפל קורבן למתיחת הראשון באפריל ש- ערכו לו קרייני גלי צה"ל. בעת שהעבירו בשדודו רשמם על הצעדה שעברה ברחובות רמלה, אילצו את ראש העיר לרדת מהבמה ללחוץ את ידיהם של אלפי צועדים. אחרי כך לחשו באזנו סוד שקיימת תכנית לה- עביר בשנה הבאה את הצעדה רק דרך לוד ולפסוה על רמלה. ראש-העיר התרגש כל כך עד שאיים לארגן צעדה מתחרה . . . אב בית-הדין הרבני בחיפה, הרב יעקב רוזנטאל, לא התלהב כל כך מהצעדה. כאשר הבקש לדחות בירור תביעת גירו- שין בשל הטענה שהבעל משתתף בצעדה, סירב בטענה: "מיטב שידאג שמשפחתו תהיה בין הסועדים מאשר הוא בין הצועדים". . . . הזמר היהודי המפורסם דאריו מורנו, שהפך לכוכב בקולנוע צרפתי, ביקר השבוע ביקור קצר בישראל. בזמנו, ניסה מורנו לילד תורכיה להיקלט כזמר בארץ ולא הצ- ליח. גם מביקורו השני בארץ לא רעה נחת במיוחד. כשהמשיך בדרכו, גילה כי בעת שהותו בתל-אביב אבדה לו שבעת יהלומים שערכה, לדבריו, 12 אלף דולר . . . לתושבי תל-אביב תינתן, החל מה- שבוע, ההזדמנות לחות בגבה החשוף וב- המשך הגב של כוכבת הקולנוע הצרפתית פסקאל פטי, כפי שהיא מופיעה בסרט קליאופטרה, שהופק אחרי התחלת קליאו- פטרה עם ליו טילור, והסתיים לפני- אולם מי שחשב שלהופיע בעירום בפני מארק אנטוניוס היא מלאכה קלה, טועה בכך. פסקל נאלצה לעבור איפור מדוקדק של כל חלקי גופה לפני הצילומים, ואיפור החלק הנמוך של גבה העסיק את המאפרים,

לא פחות מאיפור פניה . . . גיבורו של סרט אחר המוצג בתל-אביב, הוא רוברט סטרוד, היושב מזה 54 שנים בכלא באר- ציית הבריית, ושסיפור חייו שימש נושא לסרט איש הצפרים מאקסטרוד. אלא שלסטרוד עצמו לא ניתנה ההזדמנות לקרוא את הספר עליו מבוסס הסרט או לראות את הסרט עצמו. הוא הגיש עתה תביעה מש- פטית נגד שלטונות בתי-הכלא האמריקאים, בטענה מהם שיתירו לו לראות את הסרט על חייו. תשובת השלטונות: "אסור להציג ב- בית-סוהר סרטי-פשע". . . . יתכן שצעיר ערבי אלמוני, העובד כמגיש במזנון פיצה שברחוב דיונוגוף, הפוך בקרוב לסופר מפורסם. הצעיר, יוסף אבו-מוחה, מכפר בקעה שבגליל, חיבר סיפור על משפחה ערבית ובעיותיה בכפר ערבי בישראל, לפיו מתכנן המפיק ולטר פרה, מחברת אלאור, להסריט סרט ישראלי חדש בשם צריך לחיות בשלום.

פסוקי השבוע

מדען הטידים הגרמני, ד"ר פיליק, בראיון טלבויה ב- קאזיר: "מופלא הוא, שאורחים גר- מניים משלמים מיסים, והם מועברים לישראל בצורת פיצויים, כדי שזו תייצר בהם חבילות-תופת לרציחת בני-עמם או אתם גרמנים".
פרופסור אברהם ברני מן: "במצב הבטחוני הנוכחי ב- מדינה אין זכות קיום למדע, אלא אם הוא משרת את המדינה ובטחונה".
דן אלמגור, בדרשבווען אתגר: קיין רצה את הבל, לארץ דמיו שפך. אחיו הצעיר של הבל שמע את קול דמי האח. נשבע, כי לעד לא ישכת. אחיו הצעיר של הבל ספד לו כחודש ימים. שבוע מתים האבל כבר אמר: "זה קורה, לפעמים". שבועיים: "אקח שילומים". אחיו הצעיר של הבל את קיין מיהר לראות. עם קיין מיהר לשבת ויחד שילבו זרועות. חודשיים מיום האבל עם קיין החל סוחר. אמר: "העבר - לקבר! רק השוטה זוכר. קיין עכשיו אחר". אחיו הצעיר של הבל לקיין מדים תפר; השחיו והכין לו אבן כאבן ההיא, שזכר. כי דאג ליום המחר. (מוזמן הוא וקיין היו מתנשקים; אך קיין עדיין איננו מסכים). לא כל בת ושמה יפה - יפה היא. אך לרוב יש בשם אמת. אחיו הצעיר של הבל קרוי בכתובים - ש.ת.

אמנות

תיאטרון

וארשה בצל התמרים

מפמכים מכית המשוגעים (התיאטרון הפולני ואגאבונדה) מהיום בפולין משג פוליטי מיוחד במינו. הם באים לציין את היכול להרשות לעצמו לומר את כל ה- עולה בדעתו, אפילו את מה שאסור לשאר האזרחים. שם כזה המתנוסס מעל הצגת התיאטרון סאטירי מבטיח שתהיה זו תכנית נונקונפ-רמסטיית, גדושה סאטירה פוליטית. משום כך, יוצא הצופה, אשר נתן אמונו בכותרת, מאוכזב. ובמיוחד הצופה המכיר את המסורת של התיאטרונים הסאטיריים הפולניים מתקופת הזוהר שלהם שהחלה במהפכה של אוקטובר 1956.

מגנבת לאורחים מבחוח. לדבריו של היציק פורמן, מנהל התיאטרון, התכ- נית אותה מציג ואגאבונדה בישראל היא תכנית יובל מיוחדת לרגל הצגת ה-1500 של התיאטרון, מורכבת ממבחר קטעים מתוך התכניות הקודמות. מספר זה של הצגות תוך שבוע שנים מעיד על הצלחתו של התיאטרון בפולין, אולם התכנית המוצגת בישראל, אינה זו אותה רואים הצופים בארשה יום-יום. "ההומור הפוליטי בנוי ברובו על אשליה המובנת רק לצופה המכיר היטב את התנאים בהם הוא נולד", מסביר פורמן. "משום כך הצגנו בהצגה הראשונה תכנית ארוכה יותר במשך שתיים וארבעים דקות. אחר- כך הסרנו מה שבלתי מובן לקהל המקומי". אולם שרידים של הסאטירה ניתן עדיין למצוא בין השורות של השירים והמונולו- גים. כמו למשל בסצנה הבאה המתרחשת במרפאתו של רופא עניינים: "תקרא בבקשה מה שכתוב על הלוח." "עבודה!" "ומה עוד?" "עבודה..."

אבל כאן הרי כתוב בבירור: עבודה= קוטי + מכונית. "אני רואה רק עבודה." "האם אתה קצר ראיה?" "לא להיפך, אני דחקא מרחיק ראות." או למשל המנהג בה נראה קבצן העומד ברחוב כשהוא מחויק בידו האחת כובע מרופט ובשניה מגבעת. עובר-אורח בשליל מטבע לתוך הכובע ושואל: "אבל בשביל מה המגבעת?" "או זה", עונה הקבצן, "זה בשביל אורחים מחויק-לארץ". לא חילקי רופי. ההצגה היא שתיים של חיוכים. ההתבדחות היא אינטליגנטית, קלה, רחוקה מפוריטאניזם, אך אינה מבוססת על אפקטים מיניים זולים. נושא בפני עצמו הם השירים. ואגאבונדה הביאה עמה סגנון פומפוזני חדש שאין לו שום קשר עם חיקוי השירים הרוסיים, והשונה גם מהפומפוזיים האמריקאיים או הצרפתיים. משום כך, אפילו אם הזמרת לידיה ויוסוקה, המנהלת האמנותית של התיאטרון, אינה פזמונאית כוכבת, ומריה קוטרבסקה נופלת מזמרים אורחים המבך רים בארץ, ניתן להאזין לומרתן בהנאה. ואגאבונדה נמנעה משיגאה נוספת. היא לא הביאה עמה תכנית המיועדת רק לפול- נים בניכר. זוהי תכנית בעלת אופי אירו- פאי, בניגוד למה שטוענים חברי הלהקה: "כל אמן בפולין מעדיף לנסוע לתל-אביב מאשר לניו-יורק, כי תל-אביב היא בעצם וארשה בצל התמרים."

מהומה על רא מאומה

מחלקת התה (התיאטרון המודרני) נועד להיות המחזה שיוכח איזה עוול נורא נגרם לעולם התיאטרון הישראלי שחל ש- דפנה דן, פרה תיאטרון רעשני, סילקה מהצגת האידיית באהל. לשם כך עובד במיוחד מחזה רומני שאינו אלא חיקוי זול והמוני של פיגמליון. ודפנה דן הועלתה על הבמה ברעש ומהומה ששום שהקנית אחרת לא זכתה לה אי-פעם. כל מה שקורה סביב לרצון לתת לדפנה את ההזדמנות להפגין את יכולתה, הוא חסר ערך וחסר טעם במידה הצריכה לגרום לכל צופה להסמיק מבושה. דפנה דן עצמה עוברת בהופעתה את המבחן: כדאי להתיר לה את הכניסה לאיזה שהוא בית-ספר ל- דאמה. אבל אם יש מי שמרויח מהצגת שטות זו, הרי אלה שני שחקנים אחרים המופיעים לצידה של דפנה: רבקה גור ויוסף ספרא. במסגרת של חוסר מחזה וחוסר במוי, הם מגלים ניצוצות של כשרון ה- מעמיד את דפנה בצל ונותן להם דריסת רגל בעולם התיאטרון הישראלי.